



crkva u svijetu

# PRINOSI

MISSA SOLEMNIS: CREDO

Pierre Emmanuel\*

## Vjerujem u jednoga Boga

Istrgnut krlik oštar u svojoj praznini, usopljujuć se s propnja na propanj u naletu!

Njegovo je ishodište u bezdanu daha kojega je vrhunac njegov nestanak! Vjerovati prvotno znači dopustiti da sav budeš upijen, naprosto usrknut pneumatičnim ništavilom

Umrijeti, uzići, okrutni je slog što nam vječno struže grlo spram visina Bez jednodušne tvrdnje gdje li je uporište okomice u nama samima Dvostruko obuzeti prazninom što raste u nama u zenitnom užasu.

Svojim glasom dosegnuti tu točku u kojoj se zbog milosti ne lomimo Gdje je žar pjesni toliko visoko da žrtvenom tunikom biva Žrtve što se iznutra razdaje na lomači koju njen hvalospjev drži Kor slaže svoje nazidano snoplje i sve se slijeva u piramidu Ljudski Toranj stremeć prema trijumfalnom O u plameni jezik sklada

Jedinstven alto što podjaruje požar u kojem se kano grmljavina ore basovi.

Vrhunac je raskrita kupola na Otvorenom ljudski glas ne priznaje svodove

Pjev vuče tijela spram nebesa ostajuć bez daha ona još jače plamte O ostani u nama, srce naše, koji nemir čeliči tvoje plame

●  
\* Najpoznatiji živući francuski pjesnik (*Babel*, *Évangélique*, *Jacob*) i istaknuti esejist (*Le goût de l'un*, *La face humaine*), akademik; rođen je 1916. Duboko ukorijenjen u francusku pjesničku tradiciju, senzibilan na suvremena kretanja (*Prière athée*), svoj put je našao u kršćanskoj simbolici, teologiji povijesti i iskrenoj vjeri. Sva djela su mu duboko kršćanski nadahnuta.

(Uredništvo)

To zaista više nisu stupovi prema Bogu nego munjeviti orli  
Vrhunac strelica što smjeraju prema Jedinstvenom neka sruči na nas  
olujni Blagoslov  
Posljednja tmina što na nas sipa tvoje riječi tvoja je oluja koju mi  
veličamo.

### **Oca svemogućega**

Na toj bezgraničnoj visoravni logoruje naša vojska sladeći se tvojim  
olujnim oblacima.

Transcendentnost Tvoja u središtu stoji kao jarbol, Oko tvoje kruži da  
zaštiti naše.

Svemoćna na nama tvoja Dobrota iskušava zglobovlje naših kostiju.

Kada ga Ti zagušiš čovjek osjeti sebe, i krov mu je ovijen tvojim  
vjetrovima

Sruči na njega svoju moć da ga raspršiš prije nego posustane ili učvrsti  
svoju osovljenost

Opkoli nas sa svih strana obzorjem. Da nas tvoj gnjev skameni u zid!

Ono što ti zakriliš nije marva koja sluti smrt u mirisu tvoje munje

Već je Crkva koju Ti štitiš, ljudsko gorje što spram Tebe stremi.

Jer ona je moćan produžetak plama što našim silama zaustavlja prazninu

Da bismo ogradili tvoj bijes od svojih bokova, kako čvrst zanos morasmo  
izgraditi!

Da iznad slave ovoga svijeta Očevo ime koje Ti iz nas vučeš

Bude najviše i najstrahovitija hvala kako bi tvoj gnjev ipak ostao  
ljubavnim.

Jer tvoj je gnjev, Oče, bljesak one slave kojom nas ti grliš

Srce i Sunce dvostruko ognjište i kako da naše biće tu ne podlegne?

Na toj visoravni vječit je čovjek kojega istodobno raspršuješ i skupljaš

Istim dahom bivajući pepeo i plam, dogorijeva noću takva jedna logor-  
ska vatra.

Zapitaš li vatru tko je rađa dolazi joj na kraju krajeva samo od sebe

Da nasluti beskrajnu zoru što oživljuje sav pepeo tvoj osmijeh o Mo-  
gući.

### **Stvoritelja neba i zemlje**

Koji je činio Koji čini i Koji će činiti i Koji jedini vječno Jest u svakom  
trenutku

Svestvaratelj, Razdiratelj Koji izvan Sebe projicira biće u beskraj

Jezgru i Ništavilo vraćajući k Sebi istim pokretom koji sve sabire!

On je kotač s ognjenim zrakama koji misao ne može objumiti

Bezdan u obliku punine Žudnja istodobno poništena i posvud raspro-  
stranjena.

Da bi očuvao bljesak svojega stvaranja On otvara beskraj za vjeđe.

Zatvarajući oči ja se predajem težini i polako tonem u prozračnu dubinu  
Moj svijet se naginje prema svom izvoru laganim valom ništeći nepo-  
kretnost.

Savršen teret sasvim je u dnu ishodišta koje k njemu teži ono ništavilo  
koje sam ja.

Da me sretno ništavilo opčara, dvojni onaj tren, biće s utorima  
Od svojega ne-bića sa stisnutim usnama na nekom obzorju kojega nema  
Osmijeh još iznutra zatvoren što već između neba i zemlje posreduje.

Samo jednim vječitim osmijehom Bog podržava svijet iznad kaosa  
Sjena koju svijet proteže na se što ga ona više tišti on više izranja  
Tko je dovoljno osjetljiv na svoju noć da bi osjetilo kako se tu rađa  
osmijeh

Zapravo se on ocrtava s njim, njegova duša pri tom je ko jaglac jasna.  
O Slobodo Ti što tvoriš nebesa i svjetove u Tebi sam otprije početka  
Klica jednog daška vjerom krilato ti sjeme bivam što leprša kroz sve  
vijeke.

### **Svega vidljivog i nevidljivoga**

Kao što sjemenje koje raznose vjetri ostaje stalno u vremenu i prostora  
rima

I odolijeva samo da bi palo i skrilo se, njegov jedini put do svjetla od  
kojega bježi,

Kao što duša kroz vjekove drijema opterećena svojim tromim pam-  
ćenjem

Zatim je do utonuća razdere nešto što bez zaborava ne može  
Nije li tako i svijet odgoda nevidljivog pod plaštem vidljivog  
Porod kojega je dimenzija smrt, krilat teret što se diže padajući.

Tvojim daškom dobrovoljan uznik od najmanjega atoma kano od galak-  
sija

Da bi svaka stvar velika i mala dobila mjeru i oblik Riječi  
Koji Ti stvaraš rasprostirući istodobno svoj dah u oba smjera nevidljivog  
Prije Adama i svijeta još nerođen Čovjek bje zvijezda svijeta.  
Gle kako rastu ishodišnje vode da bi okružile božanstvenu morskku zvi-  
jezdu.

Mliječna staza badem u raskošnu cvatu nebeska je rosa na Licu.

O Jedinstvo, dubino Očeva, stvorovi te samo prividno odbijaju  
Dok ne oblikuju onaj zbor koji se vječitom dimenzijom otvara prema  
tebi

Osjetila, srce, mislo, govor, mi ih držimo neiscrpnim daljinama  
Koje bi naš jednodušni glas nekim silnim dahom iz tvog krila htio  
crpsti.

Beskrajna praznino, budi naša pluća! Da tvoje Ime koje nam izmiče i  
ujedno ostaje

Jednim krikom od tri ljudska sloga zanaviijek poveže tvoju ljubav naš  
glad.

### **I u jedinoga Gospodina Isusa Krista**

Lepet do lepeta sniježnih krila kao potporanj od alta do vrha  
O lavino bjeline što se spuštaš sve do nizina koje tvore noć na najnižim  
vodama!

Gdje svaki glas prestaje, nalazi se Tvoj tron, i najviši anđeo ne doseže  
Čak ideju o kojoj neprestance misli s neiscrpnim kultom kojim Te štuje.  
Što se više blista tvoja slava, sve je teže opstati pred Tobom

Jedna takva plima opustoši biće, ta nemušta praznina njegov je bezdan  
a tvoja Slava!

Sveopće padanje ničice zapravo iscrpljuje dah visina  
Taj zrak tako rijedak da u njemu ginu orli, gle odjednom, poprima  
ljudski lik!

Neshvatljivo Ništa što nas iscrpljuje nekakva su koštunjava usta neka-  
kav svod

I nepce na kojem obitava u jednom mahu može primiti samo jednu riječ.  
Umilan dah što sasvim nečujno izranja u velebnu skladnu tišinu  
Jedinstvena Misao nadilazi samu sebe, sabire se u svoje Ime i tako  
izgovara...

Prije Nebesa prije Moći vječiti Početak Sebe shvaća  
Srce, glava, govor, ukriženi udovi omjer mu je sasvim ljudski  
Iz vječnosti u vječnost, od jednoga do drugog obzorja dvije su ruke.  
O Tajnoviti Bože! odraz Tvoje moći je pogled kojim motriš svoje Lice  
Lagane nijanse ljubavne pažnje beskrajno se slijevaju s voda na vode  
Sve je to rađanje intimnog osmjeha, kojemu je ishodište jedno skriveno  
lice.

### Jedinorođenog Sina Božjega

Od neke unutrašnje slasti profinjen Božji žar što se Vlastitom ljubavi  
grli

Tolika je u Njemu vječita energija da obiluje u neizmjenosti jednoga  
trenutka.

I prije nego bje prostor Bje Srce, i ono što čovjek krivo naziva bez-  
danom

To je, stavimo li prst na bilo, ono treperenje Blizine.

Točno srce prvih galaksija kojih svaki atom poznaje tvoj ritam

Nedjeljiva Misli ti se obogađuješ iz kovitlaca u kovitlac i što si gušća  
sve si šira.

Koju slast od nastalog soka buđi u Bogu želja da zaštićuje

Otkus razrijeđene sile u prostoru gdje je svemir prašinstu sol rasuo!

Ta svježina vječitog početka vječnost je zapravo jedina mladost

Sveto Božje djetinjstvo u Njemu je samom, čuvar vječno svježeg riječi:  
*Abba!*

Ta riječ postoji i prije početka, i njezina prethodna jeka svjedoči

Da Bog beskrajno čeka, tražeći pri tom da danu ispuni njegovu brigu.

Što traži vječiti Otac nego da se njegovo Ništavilo potpuno gusto od  
Života

Neprestano razdaje i uvijek ostaje isto, da se u njem rodi Biće, da ga  
ispuni i u njem se nastani,

Da njegovo Ništavilo i njegova Punina svagda i svuda žele jedno drugo?

I Što li je drugo Riječ nego vječiti Čovjek, Sin što biva kad Se Bog  
zanese

Svojom ljubavlju koja stoji sva u jednom srcu, ponoru beskrajnih svi-  
jetova koje ona zrači,

Od svojega Svjetla koje zna i ne zna svoju bezdanu žeđ da bude put,  
krv i dah?

## **Rođenog od Oca prije svih vjekova**

Kada Se vječni udiše u samoga-Sebe prožimajući se svojim ognjenim dahom,

Kada se Misao odrazi u svom Ponoru a da je ne zakrije nikakav oblak

Kada je Tmina svoj vlastiti vid koji sebi opet vraća neistraživu jasnoću

Kada na beskrajnoj daljini od sebe Ognjište zrači spram sebe razmak

Kada je šutnja intenzitet žara, zjenica, bezdan, posljednja točka kriika

Da, kada je krrik od ljubavi što nestaje, čitav prostor rasap te točke

Gle, prije vijeka svih vjekova, sveprisutnog, oduvijek apsolutnog

Još i sada odakle se rađa istodoban dijalog u nizu njegovih svjetova

Svemir poput mozga savršena čovjeka, koji dajući oblik sam ga stalno

prima.

Taj Čovjek u kojem Se Vječni začinje, jedini je temelj naše ljubavi

Taj Razum čiji je izvor u nama, što ga slabo štiti naš oskudni razbor

Pokazuje se našem skrivenom biću koje se u njem zrcali ali se ipak ne prepoznaje.

Jer čovjek u Bogu može biti samo Bog: on obiluje i ne može se ograničiti.

Neka padne bijeli zid, popucaju brane, da srce jednom bude slobodno!

Da um napokon bude ono što jest, kružno treperenje Jedinoga!

U nama je Netko zaista rođen od Oca, klica Života koja prethodi svakom Životu.

Sve što jest, prožeto je Čovjekom: po njemu naša duša ovija svijet

Što izbija iz nas ritmom jednoga Srca koje razbija naše da bi ga učinilo beskrajnim.

## **Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga**

Ljudsko u nama samo je u sumraku, noć odolijeva, makar je već dovršena.

Postoji ono sivilo koje ne prolazi, oni užareni pepeli, opora gorčina

Duša što je raspeta između psa i vuka, raskvašena bludnja što ispunjava čitav prostor

Svih granica koje naša unutrašnja tama rasprostire, do nebeske dubine koja nadsvođuje naš vijek.

Vječit je taj trenutak prije zore, prije nego što na obzorju izbije naša smrt

Kada će uporno sivilo umrijeti od ljubavi spram plavetnila koje ne poznaje.

Od onoga dana kada se zatvoriše vrata, mi nismo prestali tamarati.

Prema Istoku? prema Zapadu? Naša noć to ne zna. Naš pogled je šarenilo privida

Što nam nadomješta sunce utonulo u naše izmučeno lice onog dana.

Ali razjapljenost je manje provalija nego zov, bezdan u nama suncokret što se prijentira.

Na kraju pokreta kojim on opisuje sve do nas nebeski lúk stvaranja. Bog stvori čovjeka od zvjezdana praha, svojim životvornim i sabirnim dahom.

I tada progovori: »Drži se skupa! tvoja granitnost bit će ti slobodom.« Čovjek je to čuo, ali je htio svoju slobodu a ne Očevu.

Jer je od Boga dah je ljudski moćan. Prostor je u nj prodro sve do srži.

Razbor istodobno raspiruje i steže, ispunjavajući i skamenjujuć sve. Okrutnost zakona što nam zamjenjuje kosti, samo je stvrdnut pepeo koji ona ustrojuje.

Željeznosiva krutost, strah da ne padnemo na svjetlo! Pod isprikom sasvim istrošenom

Tinjavu sunčane niti jednog srca koje prije no što nas njegov bijes ne zahvati

Ulijeva u nas neku nepoznatu slutnju koje ono pozlaćuje iznutra.

Dajući Se onom kojega On zapravo razdire, dva puta Ga poduze Vatra do smrti.

Ne mijenjajući našu pepelnu narav, On hoće da budemo plam i dio Njega

Dok on sam od Sebe proishodi cjelovit, izglednio dah koji Se prazni bezdano.

Ono što On hoće za njega je sasvim nebitno. Nedogoriva odsutnost Božja.

Na nama gasne posljednji mrazovac umoran od dodira hladnoće:

Istodobno on zhvaća čitava čovjeka i rasplamsava ga u obliku križa.

### **I utjelovio se po Duhu Svetome od Marije Djevice.**

Dovoljno je bilo da se Bog sjeti Čovjeka šestoga dana.

Ta nevinost što je palucala blagim plamom, to mlado stablo što se ras-cvjetavalo usred vrta.

Bio mu je dovoljan samo jedan Očev osmijeh: mlada djevica od njega je zatreperila.

Golubica neka lebdeći zrakom sruči se na taj križ koji osjeni Mariju. Na njoj samoj vječna se Ljubav odrazila kao čisti posluh.

»Fiat« samo tim palucavim kretom Duh je sjedinio njene usne s usnama Božjim.

Jer smo odviše iskitili tu tajnu, mi smo zaboravili što se zapravo zbilo.

Bilo je čisto nebo, bijeli zid, golubicu, cvjetno ono stablo, tihi kutić

Sve je to anđeo oduzeo težini, lebdeći iznad svakodnevice

Nije li sve to dio naše nespretnosti spram Marijine čudesne čednosti? Osvljeteno stojeć usred Creda izgovara ga samo jednom riječi

Njeno Da je zaključava kao tabernakul na misteriju Presvetoga Trojstva

To predano Da samo je dah Gospodnji, ista Volja prisno sjedinjena Koji istim činom Otac izgovara a djevičanski pristanak prima.

Marija je u svom krilu bezdan osjetila kad je vijest od Gabrijela primila. Jer se od iskona tkala, bje to neka obuhvatna šutnja

Što više osjećamo da nas tište naše tmine, ta utroba što li je ljudskija  
Pati kad se na njezinu okrutnost pojavi duh plod koji se miče i tako  
javlja.

Svaki ježurac što se javlja u našoj noći to je razmak od Boga do Boga  
koji se bljeskom javlja.

Bog ishodi od Boga, o neprestano rađanje što radno ljudstvo i ne sluti  
Da mora izmijeniti svoje strasti stupnjevima bola, što su slijepo nabru-  
šene već začetkom.

Što li je čovjek? Gospod ga začinje i ispunja, rađajuć se u njemu Bog  
mu daje dan.

Da bi stvorio čovjeka na svoju sliku, On dopušta da čovjek vjeruje kako  
je to njegova zasluga

Ne sumnjajući da je njegovo ishodište vatra, Onaj što je od vjekova.

**Rođena, ne stvorena,**

**istobitna s Ocem:**

**Po kojem je sve stvoreno.**

Onaj što je od vjekova Koji nas neodoljivo magnetizira

Tvorac sideralnog kovitlaca zakonodavac nebeske spirale

On kojega uha razmješta svjetove kao prpošan prašak na svojem  
timpanonu

On čiji kružni dah sabire svemir pa i onda kada ga rasipa

On čiji nepokretni kotač ubrzava snagu što se bez dodira rađa

I tako tvori savršenu sveprisutnost, bez izrazite točke, što s vala na val  
širi

On je Riječ koja osluškuje i promišlja Oca u Njem se ozbiljujući kao  
svoja Misao

On je Riječ koju osluškuje i promišlja tragalac čovjek koji otkriva tu  
Šutnju

Koja se u dubini promišlja i osluškuje u tom imenovatelju koji Nju ne  
može imenovati.

Bog što se usred dana vidovitima skriva otkriva se tamnom mrkle noći

Što je zvijezdom izbodena kao jezik riječju poput biljke kroz koju na  
tisuće otvora izbija bljesak

Ljubavnoga žara što se s dušom spaja tako zaštićena od sebe se dijeli.

Ako li se pak dogodi da zbog pjeva usplamte nam riječi

Jednodušan Credo u svoj punini kao jedinstvena Riječ Se tada od nas  
diže.

Svak se čuti ognjem gdje svi gore: srce mu je dosta da obujmi čitav  
svemir.

To isto usplamtjelo ali netaknuto srce globusnim feniksom stupnjevito  
biva.

Tako se azbest tali u samom ishodištu prije negoli ga takne ikoje ognjište  
Naša riječ potkom tvoje Riječi biva čim prihvatiti da je Ti rastrgaš.

**Koji radi nas ljudi i radi našega spasenja siđe s nebesa.**

Tko se prvi utjelovljuje? Oganj, da bi u njem čovjek bio utjelovljen.  
Najprije On, svjetlo svih svjetova, što Se muči u našoj prašini

Onog pada kojemu je čovjek krivac, ta priroda maskroz rastočena.  
Neploдна je Eva da nije ovog djevičanskog trena u kojem Riječ počinje  
klijati.

### **I postao čovjekom.**

Car naredi da se pobroji sav pulk u njegovoj zemlji: tisuće u jednoj  
pješčanoj uri.

O čudesna povijesna krhotino koju podupire slabi rub klisure!  
Obična izbočina, koja nije čak ni pećina: sva težina ljudska odozgo se  
Na to skromno utočište sruči a glasine ko lavine još ga učvrstiše.

Pod tom masom, Marija pri poslu: i ne više sama, ali put što je tišti  
Od Adama dolazi do posljednjeg da bi trena to djetinjstvo mogao djeliti.

Padni na koljena, o hridino stoljeća! skamenjen pad neka te dirne i pod-  
grize!

Gordost ljudska, čija bit je sva taština, vertikalna nekog bezdna

Sad nestaje, ne pripada više tebi samoj, čuti s tvojom turobnom utro-  
bom.

Taj nezatni napor što me može više al' se nada moli te da patiš s  
njime.

Sjedinjujuć se s Marijinim krilom, ljudsku narav Bog uze u cjelini:  
Da bi naše tijelo od vijeka na vijek s Marijom nam Boga darivalo!

Na golome tlu, na granici bijede, mlada djeva ploda se riješila.  
Skromno je to čudo da taj prvi krik gluha našu narav tako malo  
nače!

Od tog trena sve značenje mijenja, davni pad nebeskim djestvam biva  
U novorođenčetu što sad cvili Riječ se privikava na umidne grudi.

Kroz idućih trideset godina dah će Božji ovdje oblikovat ljudske riječi.  
A Majka će šutnjom sabirati Duha što će u pravorijek Riječi biti  
utkan.

### **Mučen također za nas, pod Poncijem Pilatom mučen i pokopan.**

Nepobitno je da je limenom Ješua, rođen u Betlehemu u Judeji  
Stanovao u Nazaretu kod svojega poočima drvodjelca gdje je bio radnik  
U tridesetoj godini napustio očinski dom da bi propovijedao Blagu  
Vijest

Navijestio slobodu sužnjima, slijepima povratio vid

Da bi razbio okove potlačenih i objavio godinu milosti

Kao što svjedoči prorok Izaija o Spasitelju Izraela, o Mesiji

Nepobitno stoji da su svi uciviljeni sa Siona stresli pepeo sa svojih  
vlasi:

Da im je On mjesto vreće udijelio dijedom, mjesto bola mirisno ulje  
Mjesto dvostruke sramote dio časti, mjesto beščašća plašt pravедnosti.  
O Njemu je njegova majka znala prije nego što je On zaigrao u nje-  
zinoj utrobi

Da će on raspršiti misli bohohih i učiniti moćna djela mišicom svojom  
Da on skida moćne s prijestolja a uzvisuje ponižene.

Nepobitno je da su Ga zemaljski moćnici podigli na drvo križa



I da je s toga prijestolja srama k sebi privukao sve ljude.  
Svakim mišićem do krajnje napetosti našu tjeskobu Božja Riječ potpomaže.

Čovjek je za nju onaj vrhunski rizik kojega okorjelost samo križ može iskupiti.

Živ je nemoguće pobijediti tegobe mrtva čovjeka:

O Profuriječe, Riječi utjelovljena! Ti umireš po nama da bi održala svoj zavjet.

### **I uskrsnu treći dan, kako svjedoči Sveto pismo, i uzađe na nebo, sjedi zdesna Ocu.**

Taj dah što nas obuze, priječeć čovjeku da u pepeo padne

Taj Oganj što zahvati zemlju na sve četiri strane, ljudi vratiše pepelu mrtvih!

Postavši čovjekom, morao je podnijeti ne samo ljudsku smrt nego i Božju u čovjeku,

Prihvatajući smrt Bog rađa istu snagu koju troši pri porodu.

Njegovo mrtvo tijelo koje nose u grob samo je žar pod pepelom što svoju moć u krvi nosi.

Prolivena krv oživljuje zgaženo uzglavlje, magnetizira, zasićuje mrtve.

Svaki čovjek u svijetu na rubu je pakla, jer on je na nemoćnima sazdan Koji pretresaju svoju vječitu nemoć u sklopu svojih opakih misli.

Uzvrpoljen mravinjak u nama, ljudski rod što je unaprijed osuđen na prašinu,

Taj mimohod po slojevima smrti, tijelo u kojem se roje sva vremena istodobno

Rasap, zapravo je pravi oblik čovjekov! jedina stalnost što ga potvrđuje u njegovim očima,

Sva stravična zgrada pada vraćena je opet nebu preko Ognja.

O Vatro! Da u Tebi pravi razlog našega opstanka bude vječno poticanje ognja

Što je onim prema nebu što se penju plamena ljestvica, sloj do sloja sve do Trona.

Ta prirodna tromost što u srcu kljaja, smrt, kako li je laka i u dim pretvorljiva.

To je poziv zraka dahom potaknuta što potpuno obuzima ćud.

Od daha ljepšeg puta zasad nema! Samo preko Ognja može se penjati.

Da na svakom jeziku budemo mu dom, sjedinjeni skupa u plamenova Sklad.

### **I opet će doći sa slavom, suditi žive i mrtve, i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.**

Onaj kojega čovjek u dubini svojega bića promišlja samo kao smrt Vlada nad njim naličjem svoje slave, polarna svjetlost, ledenjak bez obala.

Razum koj prihvaća sve pa i tebe-samoga u tvom ispraznom i drskom ništavilu

Neka svede, iscrpi, poučavalački razbor! Daj nam život očišćen, rasjašnjen  
Zaguši nas do posljednje pobune gdje će znanje biti samo mučnina,  
Gdje po svom vlastitom apsolutu spoznato neznanje praska do nestanka!

Blizu su vremena kada će Bog doći u slavi ne u granicama vječitog trajanja  
Nego u dubokom srcu koje spoznaje pod pritiskom njegove rasprsnute hladnoće.

Veselimo se beskrajnom Babilonu! njegova visina samo je njegova opsanost

Zidovi i ustroji bit će potpuno ograđeni osim praznine koja izmiče procjeni.

Makar je čovjek ništavnom držao, morao bi ipak uvažiti tu moć  
To je ono ništa od kojega sunce puca, mjehurić ljudskog daha će nestati.

Da, nestani u slavi, šarna iluzijo! O ljudsko zdanje, ti uzmičeš  
Pred žudnjom koja zapravo uvjetuje da u njoj rasteš od isprazne želje da je posjeduješ.

Vrijeme se opet vraća kao uporište, mrtvaci navaljuju iz ledenih grobnica

Razum promrzao sam po sebi tali se na plamu što ga čini prozirnim  
Duša je izrešetana svojim vlastitim svjetlom, spoznaja raspršuje tminu  
Cijela u svakome nazočnost nas po našoj želji pomiče u nepromjenljiv beskraj.

### **I u Duha Svetoga, Gospodina, životvorca: koji od Oca i Sina ishodi.**

Kad nas Veni Creator k sebi udiše čovjek u nama zapravo je prepreka

Pjena u propnju odjednom usplamti, sav ocean reć bi jedan lepet krila

U ponoru spram ponora visine, oro kojega je gnijezdo na usnama Očevim!

Čovjek nije ona životinja što se diže milošću i zapoviješću ptice  
Koja dok mu pogled spram visina vuče zasljepljuje ga za sve što od svjetla nije.

Naše zatravljene oči od tijela čine bezdan čim prestanu osvajati beskraj.

Mimohod božanskih osoba otajstvo je Duha i Oka.

Oko se naviklo, ono je nabubrilo u tijelu: potpunom lišenošću svojega bića

Preuzelo je noć naše tuposti, usput se pročistilo, postajući tako  
Čovjek kojega čovjek u sebi nosi i niječe, njegova fluidna sol, vid, krv i dah.

I ne samo majčinsko srce, Očevo također u jedinstvu s Marijinim  
U zametku što se sam od sebe javlja usklađuje mu vale moću od vjekova.

Sve što jest po čovjeku i za njega se množi i prićijom mu biva

Dok se srce bježeći od smrti u lik ptice ne prometne.

Samo prava riječ se opet vraća: propag prema Gore zapravo je Dah  
Utkan Duh što skraćuje bespuće gdje stožerni je čovjek zjena onog  
Oka.

Valovi i vjetri, brda i doline tvore dakle ljudski govor

Što od Oca proishodi Sinovljevim Dahom da uzore stvara osvjetljuje  
i hrani.

**Koji se s Ocem i Sinom skupa časti i zajedno slavi: Koji je govorio po  
prorocima.**

Čovjek koji se vere, predvečer, kao silaznik s visoka brijega

Što priziva patnju zemlje, nestašne igre nemirna vjetra

I nosi Gospodu svoje lice bez sjaja što je uvijek brigom pogureno

Koju skoro uvijek možemo pogoditi, kamen što tišti ili izukrštene gran-  
čice,

Što li misli taj prekratki dašak? Ništa; njegov napor otromljuje dotle  
Da u njem gasne iverje dana pod upornim trudom da se ipak popne.

Da bi dopro do vrhunca morao je okrenuti leđa suncu koje toliko voli  
Što li sad radi okrenut Zapadu više ne vidi svojega Boga nego svoju  
noć

Časna noć ljudstvo u svom ishodištu čista otvorenost spram trojstvena  
sjaja.

Rstom tmına čovjek shvaća svoju propast, tako jasnu okomicu

Nikada samo od sebe dovoljno prazno niti dosta crno ništavilo njegove  
vjere

Bog je onaj prijelomni Teret neizmjeran do vrha unakrsnih krila.

Proročka uloga među nama zapravo je: nositi taj Teret koji je u biti  
ta Pustoš

Otići tako daleko da užas njihove prisutnosti postane krikom beskrajne  
ljubavi što prelazi

svaku mjeru u njihovu cvokotavu tijelu pod nadzvukom koji ga tjera  
naprijed.

Duh u njima nit je mača što ih razdire svakom riječi

On je također onaj isti ukoričeni mač, ono neizrecivo susprezanje gnjeva

Dok Kristov posljednji uzdah razastire nad ljudstvo milosrđe Očevo.

**I u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu.**

Graditi crkve na svakom koraku nije bila vlastitost nekadašnjih svetih.  
Udahne li punim plućima svaki čovjek pri tom moćno gradi.

Tko vjeruje da je život Božja volja, da disati znači veličati

U njegovu dahu njegov je temelj i on pjeva da proslavi nebo

I on stoji osovljen sred stupovlja što uspravno strami kano stara šuma

Samo jedna Crkva s bezbrojnim stupovljem isprepliće ruke nad našim  
glavama.

Građa je od svakojake rude: ljudstvo pri tom jedina je srvha.

Za kamena djela srca od čelika, šljunak tu je samo krhotina

Duše što se daju samo djelomice, srušeni svjedoci bezbožnih orgija.

Zidovi im štite ljudske krhotine što se samo zbog tromosti drže  
Pravi pogon nosi spram visina, zanijekana i odvažna svetost  
Vazda spreman grijeh uništiti, moćnom rukom uvijek poduprta.

Vjerujem u Crkvu lakokrilu i čvrstu zemljomajku s vihornim ustroj-  
stvom

Vjerujem da je obuhvatno srce svakoga čovjeka bezdan neba i proročke  
nade

Vjerujem da je čovjek sazdan kao dašak i da može uzletjeti

Vjerujem da samo jedan što suncu pruža ruke spriječiti može mnoštvo  
ludo

Vjerujem da je apostolska Crkva u svakome tko se daje i razdaje

U domu s moćnim rukama na križu tko se može osjećati strancem.

### **Ispovijedam jedno krštenje na otpuštenje grijeha**

Na pragu zatvorenih vrata naše su majke počele rađati

One su nas potisnule prema dnu, kamo bačeno kamenje u bezdani  
zdenac.

Prvi dan našega života ujedno je crna zora našega groba.

Jednom rođeni neprestance umiremo ali se uskoro prestajemo rađati

U tom vijeku što se od izvora gubi, koja li nas voda može preporoditi?

Tu iskonsku slabost prema smrti, koja krepost može pobijediti?

Kao što su izmučena Krista njegovi najbliži položili u grob

Tako je i naš mrtvi život izravno uronuo u Kristovu krv.

Tri dana navirući iz groba ta krv je dovijek nasitila zemlju

Naše žedno tijelo opet glinom biva od koje Bog Adama stvori

Prazan grob su načve u kojima nas Otac krvlju svojega Sina pre-  
porodi

Ta krv kojom plamte naše arterije sili nas na poklik izvan leša.

O uronuće u maticu ognja! Neka tvoje majčinsko krilo bude kupka,

Izdubi svoj trbuh da nas možeš obgrliti kao svoje dijete podno križa.

Marijo, Crkvo! Evine potomke ti prihvaćas kao drugo rađanje

Palucav plamen Duh oplođuje te a njih oblikuje u Kristove slike.

On je najstariji od mnoštva braće koju ti rađaš i od smrti braniš

To ljudsko ognjište na tvojim koljenima riše u Čovjeku jedno beskrajno  
Tijelo.

### **I očekujem uskrsnuće mrtvih**

U svakome od nas žubori neki izvor koji ugušiti život ni smrt ne  
mogu.

U puti je a da nije put: oblikuje u nama srce za rođenje.

Ako budemo šaka praha, i u najmanjem trunu tinjati će izvor.

Kad nam prah u zemlju pane voda naša s morem će se spojiti.

Pusto more što sve stvari sadržava, kaplja jedna potpuno upija i ispunja.

Svuda rasprostrta ta sveopća žed u sebi se gasi i ne sahne nikad.

Bog je u otajnoj prirodi ko pustinjski potočić u pijesku.

Ta bezvodna žila samo je momento što kuca: vrebana s visina, objav-  
ljuje nadu.

Pepeo na pepeo, sasušene kosti pod lunom, žed što se žeđu gasi!  
Oganj ipak zna da vlaga mu je srž: samo živa voda krijepi grm što gori.

O beskrajna žeđi, ime ti je Želja: vučeš k sebi ko što suze navlačimo

Ti udišeš, bezdani orbitni otvore, silnu plimu Božjega Pogleda.

Kostur izbljedadjela uštapa, taj svijet je ono što se čini: Josafat.  
Ali bezbrojne oči optočene rosom rađaju se iz njega među zvijezdama  
Bezbrojan izvor u koštanim sviralama obnavlja se ritmom i pokretom  
puti:

Ništa nam ne ostaje od naše bezbrojne smrti do prazna nevjerica i obijeljeni grobovi.

Okićen mrtvačkim kostima, o živote svagdašnji! kad naša nada proključa iz groba

Što su tri dana pa bili oni i prava smrt spram svemirske neizmjernosti  
Uskrsa?

### **I život budućega vijeka.**

Vjetar vitla prašinom grobova i oko sebe pustoš stvara.

On izvija pučine u vertikale, ispražnjuje unutrašnjost mora

Gdje bje ljudsko tkivo, on podlokuje: ništa nije nevrijedno mu igre.  
Šulja se u okno ta crnica riječi proizvodi i druge otpatke.

Tisuć-puta razbijena i na ništa svedena, naša narav od Sunca je poučena

Baš ni jedna misô, kost nijedna manjkat neće tom vihoru što se leđi.

Tko kovitla čovjekom spiralno? Duh. Tko bičuje uzduž vrijeme

Da bi od njeg učinio ne ništ pada, nego hrptenicu jednog Boga?

Ustaj omaglico! Duh bez milosti te bocka od Imena ti sve do srži

Čovječanstvo što se na Te ruši ti si put što je opet zaodjenuta Sinom

Ti si božanski pohod protiv sebe s trulim zglobovima svoje duše,

Neumoljiv zanos spram visina, što te istodobno spaja i razdvaja.

To uporno razvlačenje tvojega bića do beskrajna Božjega Kraljevstva

Taj zahtjev bez odgode: ići dalje, što izbacuje iz putanje naše jedno ja

To je Bog na djelu, Život što te kida! neko više raščetvorenje križa

Centrifugalna žudnja nekog znanja što od Boga nije ali mu je on središte.

O ljudstvo, trojstvena patnja! Od Oka do Srca, od znanja do ljubavi

Da u tebi samo jednim kretom Duh raširi i svije u plašt svoja krila.

### **Amen.**

Počet iz početka: zazivati Te i pjevati! Oni koji Te štiju nalik su na hvalospjevnu šumu.

Pružaju na plitici ruke prema suncu, žrtvuju Ti to žrtveno janje.

Ime Tvoje odlaže u njima, to je njihov izvor: ni u snovima ne prestaju prihvaćati

Ono Da što im ritmom dah podaje koje oni bez prestanka udišu i izdišu.

Oni što Te nikad ne spominju ječe kao praporci u ovome razbitome svijetu:

Oni što Te samo riječju hvale, kojim čudom zapravo tavore. I još više, zašto su rođeni?

Samo jedno Sunce jest, ono zenitno Da: mnoštvo živih ogledala njegova Lica.

Svaka čista duša koja njegove prame zrači nalik mu je u odbljesku. Ona vidi samu sebe: njezina dubina je njen sverazdorni oganj.

Zašto se ne usudimo tvoju Tminu podržati? tvoje je naše lice s otvorenim srcem.

Reći: Ja vjerujem, znači isto tako tvoje Biće prihvatiti; ti opustošitelju i obnovitelju!

Reći: Amen, znači prahom biti kojim tvoj dah vitla da bi od njega stvorio Feniksa.

Poput šume u požaru na obali mora mi pjevamo da bismo dosegli neizrecivo.

Slika osvjetljuje pjenu valovlja, zgušnjuje bezobličnu Približnost.

Ali rasvjeta nam dolazi od noći, crni plam se ruši s beskrajnih prostora

Mi iščezavamo u visinama Amena, taj reski vjetar zbor nam pretvara u vulkan

O Presveto Trojstvo, nedostupna planino! strmino neba i mora

Da taj nezadrživi vulkan u našim grudima bude tvoja slika i tvoj vječiti oltar.

Preveo Ivan Pandžić

SNEN

Vlade Lozić

još jednom  
bdim  
zrim  
snen zorama  
nad jaucima  
još jednom  
nepovratan  
nedodirnut  
zauvijek